

Deset govorov o Prvem Janezovem pismu

10,9

Zato nam je torej naš Gospod Jezus Kristus, ko je na štirideseti dan šel gor v nebo, priporočil svoje telo, ki ga je pustil na zemlji; videl je namreč, da ga bodo mnogi počastili, ker je šel v nebo, in prav tako je videl, da bo njihovo izkazovanje časti prazno, ker bodo teptali njegove ude na zemlji. In da ne bi nihče zapadel v zmoto, ko bi častil glavo v nebesih in teptal noge, ki so na zemlji, je povedal, kje so njegovi udje. Medtem ko se je dvigal v nebo, je izrekel svoje poslednje besede; po teh besedah ni več govoril na zemlji. Glava, ki je odhajala v nebo, je priporočila svoje ude, ki so ostali na zemlji, in se ločila.

Sedaj ne najdeš več Kristusa, da bi govoril na zemlji. On sicer govori, toda iz nebes. Toda zakaj ravno iz nebes? Ker se teptajo njegovi udje na zemlji. Pregarjalcu Savlu je namreč rekel od zgoraj: »Savel, Savel, zakaj me preganjaš?« (Apd 9,4). Odšel sem v nebo, vendar sem še vedno na zemlji; tukaj sedim na Očetovi desnici, tam pa sem še vedno lačen, žejen in popotnik.

Kako je torej pred odhodom v nebo priporočil svoje telo na zemlji? Ko so ga učenci vprašali: »Gospod, ali se boš v tem času pojavil in bo obnovljeno izraelsko kraljestvo?« jim je pred odhodom odgovoril: »Ni vaša stvar, da bi vedeli za čas, ki ga je Oče določil v svoji oblasti. Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče.« Poglejte, kako daleč razširi svoje telo, pogledajte, kje noče, da se ga tepta: »In boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta« (Apd 1,6-8), »Poglejte, kje sem jaz, ki grem gor. Grem gor namreč, ker sem glava, moje telo pa ostaja.« Kje ostaja? Po vsej zemlji. Pazi, da ga ne boš pretepal, ga stiskal in teptal! To so poslednje Kristusove besede pred njegovim odhodom v nebo.

Pomislite na človeka, ki ves slaboten leži v postelji na svojem domu. Bolezen ga je povsem izžela, smrt mu trka na vrata, sope in tako rekoč že zadržuje dušo med zobmi. Recimo, da je v skrbeh še za neko stvar, ki mu je draga in jo zelo ljubi. Spomni se nanjo in skliče svoje dediče in jim reče: »Prosim vas, da storite to in to!« Na neki način še s silo zadržuje dušo, da ne bi odšla, preden bi se tiste besede zanesljivo obdržale. Ko izreče te svoje poslednje besede, izdihne dušo in truplo odnesejo v grob. Kako se dediči spominjajo zadnjih besed pokojnika? Če bi se našel kdo, ki bi jim rekel: »Ne izpolnite tega,« kaj bi mu odgovorili v tem primeru? »Naj torej ne izpolnim tega, kar mi je oče v zadnjih zdihljajih nazadnje naročil, kar odmeva v mojih ušesih kot zadnje, potem ko je od tod šel moj oče? Katere koli njegove druge besede lahko drugače upoštevam, njegove poslednje besede pa me bolj zavezujejo, saj ga potem nisem več videl, nisem ga več slišal govoriti.«

Bratje, razmišljajte v krščanskem duhu! Če so besede tistega, ki je na poti v grob, dedičem tako sladke, tako drage, če imajo tolikšno težo, kakšne morajo biti šele poslednje Kristusove besede njegovim dedičem. On namreč ni odhajal v grob, ampak gor v nebo. V prejšnjem primeru smo imeli človeka, ki je živel in umrl: njegovo dušo vzamejo drugi kraji, njegovo telo pa položijo v zemljo: ali se njegove besede izpolnijo ali ne, to ga več ne zadeva. Sedaj že drugo počne oziroma drugo trpi: ali se veseli v Abrahamovem naročju ali pa v večnem ognju hrepeni po kapljici vode (prim. Lk 16,22-24). V grobu pa leži njegovo brezčutno truplo, in vendar se njegove poslednje besede iz trenutka umiranja ohranjajo. Kaj smejo upati oni, ki ne ohranjajo poslednjih besed tistega, ki sedi na nebu in vidi od zgoraj, ali se njegove besede zaničujejo ali ne? Namreč besed tistega, ki je rekel: »Savel, Savel, zakaj me preganjaš,« in spravlja za sodbo vse, kar vidi, da trpijo njegovi udje.